

Erdős Attila

Kavics vagyok

Kavics vagyok a vízparton,
edzett, sokszínű kődarab.
Versekkel kínozom önmagam.
Féregként rágom a semmit:
képzelt szivárvány vagyok.

Köteteimben több tízezer szó hallgat
a szerelemről és az életről.

Ecsetvonások a hófehér vásznon.

Méregszagú már a tavasz

Minden képben kibontja szirmát
a nyugtalan jelen!
A születésben rejlő halál az igazság.
Érzésektől nyüzsgő a járda és a tér.

Növekvő zajban –
a belső csend felé.
A holnapot a vénséged rágjá el.

Istent fest az ember,
hiánya az élet radírja.
Mindent, mindent megmart a kígyó.
Méregszagú már a tavaszi csend.

Berda József emlékére

Gombát találtam.
Egyik kalap-billentve
szólt: „Berda József
kedvence voltam. Ízem
már tiszta líra”

Öt haiku

Eszte kicsi
Csillagom, a nagypapa
egén – te ragyogsz.

A kis unokám
angyalarcú. Szemében
májusi derű.

Mások akartak.
Születésre emlékszel?
Távozásod úr.

Élet játéka:
igaz, gyémánt látomás!
Grafit enyészet.

Ha Isten szólít:
a játék ennyi, elég!
Álmod volt a lét.